

Arrest

nr. 104 262 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Azerische origine en afkomstig uit Baku, Azerbeidzjan.

Uw vader is een radicale moslim en lid van de Islamitische Beweging.

Toen u 10 jaar oud was ontvluchtte uw moeder omwille van de extreem religieuze houding van uw vader het huis.

Vanaf u 15de jaar zette uw vader u onder druk om volgens de islamitische regels te leven. Toen u een sigaret rookte duwde hij die uit op uw hand. Toen u weigerde te bidden bond hij u vast aan de radiator en sloeg u met zijn riem. Hij wou u ook doen huwen tegen uw zin.

Toen u 16 jaar was diende u zich bij het militair commissariaat te laten registreren. U bent echter anti-militair en weigerde om dit te doen. Ten gevolge hiervan bezit u geen identiteitskaart of paspoort waardoor u evenmin het Azerbeidzjaans staatsburgerschap bezit.

De KGB zou u van zodra u 18 jaar oud was voor uw dienstweigering sancties opleggen.

Omwille van deze problemen ontvluchtte u toen u 17 jaar en 10 maanden oud was uw land van herkomst.

Verborgen in een vrachtwagen reisde u op 24/01/2011 naar de E.U. U kwam aan in Frankrijk waar u van 28/01 tot 14/02 op straat leefde.

Op 15/02/2011 kwam u naar België waar u dezelfde dag nog uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer.

B. Motivering

Wat betreft de problemen die u kende met uw streng religieuze vader dienen de volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 5 & 8) blijkt dat u nooit enige poging heeft ondernomen om uw slechte behandeling door uw vader aan te klagen bij de bevoegde Azerbeidzjaanse instanties.

Uw stelling dat indien u een klacht had ingediend men u niet serieus zou nemen en zou zeggen dat u minderjarig bent en terug naar huis moet gaan, is een loutere bewering die u op geen enkele manier objectief staft noch concreet aannemelijk maakt.

U heeft zich zelfs niet geïnformeerd wat u eventueel kon doen om bescherming te krijgen en weet aldus niet of er organisaties zijn die hulp en opvang bieden.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat er in Azerbeidzjan weldegelijk organisaties zijn (zowel gouvernementele als niet-gouvernementele) die zich bezig houden met het verbeteren van het welzijn en de bescherming van kinderen.

Zo maakt u niet aannemelijk dat u erop generlei manier kon rekenen op bescherming.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend wanneer men aantoonbaar dat er geen bescherming tegen zijn vader kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

U stelt ook (CGVS p. 4-5) dat uw vader lid is van de Islamitische Beweging en u door hem onder druk werd gezet om volgens strenge islamitische regels te leven.

Merkwaardig genoeg weet u niet met zekerheid of dit een legale of illegale organisatie is in Azerbeidzjan. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u hier weet van zou hebben. Immers, indien deze organisatie illegaal zou zijn vergrootte dit in aanzienlijke mate uw kans om bescherming in te roepen van de bevoegde Azerbeidzjaanse autoriteiten voor uw problemen met uw vader.

U stelt verder (CGVS p. 2-3) dat uw moeder omwille van de extreem religieuze houding van uw vader het huis ontvluchtte.

Gevraagd wanneer dit gebeurde stelt u dat u toen 10 à 12 jaar oud was en dat ze hierna nog contact met u had tot ze verdween. Gevraagd om hier concreter over te zijn stelt u dat u toen 10 jaar oud was en dat uw moeder hierna nog 1 à 2 maanden contact met u onderhield.

Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede, dat u over deze ingrijpende gebeurtenis met een enorme impact op uw leven niet onmiddellijk bij bevraging hierover een concreet antwoord geeft.

Wat betreft uw weigering om uw legerdienst te vervullen dienen de volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 6-7) blijkt dat u geen legerdienst in Azerbeidzjan wil vervullen omdat u vreest te worden gedood in een oorlog en vreest naar de grens met Nagorno-Karabakh te worden gestuurd waar regelmatig soldaten omkomen. Verder klaagt u de slechte toestand (geen eten, geen geld) en behandeling (geslagen worden door de chefs) in het leger aan.

Allereerst moet erop gewezen worden dat een persoon duidelijk niet valt onder de toepassing van de Conventie van Genève wanneer zijn desertie en dienstweigering louter en alleen werden ingegeven door zijn afkeer voor de militaire dienst of vrees voor de strijd en om gedood te worden.

Daarbij zij erop gewezen dat angst voor de slechte toestand en behandeling in het leger op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Verder, voor wat betreft de inschatting of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, werden vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de aannemelijkheid van dit asielmotief.

Zo verklaart u (CGVS p. 7-8) dat dienstweigeraars volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving worden veroordeeld tot 10 jaar opsluiting in een kolonie.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat dienstweigering er wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal twee jaar.

De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent ondermijnt uw bewering als zou u een vervolging vrezen omwille van dienstweigering aangezien er redelijkerwijze mag verwacht worden welke straf u hierdoor riskeert.

Gevraagd naar een stand van zaken m.b.t. uw dienstweigering verklaart u (CGVS p. 8) niet te weten of er een rechtszaak tegen u is aangespannen en of u bij verstek bent veroordeeld.

Uw motivering dat u minderjarig bent is onafdoende aangezien u reeds meer dan een jaar als meerderjarige in België verblijft.

Het gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relateert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Meermaals voerde u aan dat u omwille van uw jonge leeftijd (u was 17 jaar en 10 maanden oud toen u Azerbeidzjan ontvluchtte) van bepaalde zaken niet op de hoogte bent (CGVS p. 7-8), zoals o.a. of er organisaties zijn die hulp en opvang hadden kunnen bieden voor uw problemen met uw agressieve vader of er een alternatieve legerdienst bestaat.

Er moet worden opgemerkt dat ook van iemand die bijna meerderjarig is verwacht mag worden dat hij in staat is om zich te informeren over eventuele oplossingen voor zijn problemen. Het feit dat u minderjarig was vormde blijkbaar geen drempel om internationale bescherming te zoeken, waardoor deze toenmalige minderjarigheid a fortiori niet kan worden ingeroepen als een beletsel om zich te informeren bij de lokaal aanwezige instanties.

Uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid wordt nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

*Gevraagd door wie u gezocht wordt in uw land van herkomst stelt u aanvankelijk (CGVS p. 2) uitdrukkelijk dat u door **niemand anders dan uw vader** wordt gezocht.*

*Bij verdere bevraging verklaart u (CGVS p.) dat men zich voor zijn 18de jaar bij het militair commissariaat moet laten registreren - in uw geval diende u zich samen met uw klasgenoten toen u **15 jaar** was er aan te bieden - en dat men gezocht wordt als men er zich niet heeft aangeboden.*

*Nog later verklaart u dan weer dat het pas is als men **18 jaar** oud is dat de **KGB** sancties zal opleggen voor dienstweigering en dat u aldus nu gezocht wordt in uw land van herkomst.*

Dergelijke tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen over de essentie van uw asielaanvraag (m.n. door wie en sinds wanneer u wordt gezocht) ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

U stelt (CGVS p. 3) dat omdat u geen identiteitskaart of paspoort heeft u geen staatsburgerschap bezit.

Bij confrontatie met uw eerdere verklaring (CGVS p. 2) waar u bij bevraging hieromtrent zei dat u het Azerbeidzjaanse staatsburgerschap bezit, stelt u dat u toen louter bedoelde dat u van Azerbeidzjan afkomstig bent.

Het al dan niet bezitten van een nationaliteit is echter een dermate belangrijk gegeven dat niet kan aanvaard worden dat u hierover dergelijke incoherente verklaringen over aflegt.

Bovendien blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS dat personen die geboren zijn op het grondgebied van Azerbeidzjan beschouwd worden als staatsburger van Azerbeidzjan.

De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige en verwarrende verklaringen aflegt maakt dat u niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust en ondermijnt verder uw algehele oprechtheid.

Uit uw verklaringen blijkt ten slotte (CGVS p. 4) dat u van 28/01 tot 14/02/2011 in Frankrijk verbleef vooraleer u op 15/02/2011 naar België kwam en dezelfde dag nog asiel aanvraag.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

De redenen die u aanhaalt ter vergoelijking van uw nalaten om asiel te vragen, namelijk dat de Raad van Europa hier is en de mensenrechten worden gerespecteerd (CGVS p. 4), zijn niet ernstig en kunnen dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard.

De vaststelling dat u in Frankrijk geen asielaanvraag indiende toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2012 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van de feiten en zijn vlucht uit zijn land nog minderjarig was.

Hij verwijst naar artikel 2, 2de lid en naar artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waaruit verzoeker besluit dat er *“met bijzondere omzichtigheid omgesprongen (moet) worden met minderjarige asielzoekers, en naar analogie tevens met asielzoekers die tijdens hun minderjarigheid hun land hebben ontvlucht”*.

Verzoeker laat gelden dat hij als minderjarige, niet op de hoogte was van organisaties in zijn land van herkomst die zich bezighielden met het welzijn en de bescherming van kinderen. Bovendien wijst het bestaan van zulke organisaties er volgens verzoeker niet op dat deze ook effectieve bescherming kunnen bieden aan minderjarigen.

Hij citeert een artikel van www.rijksoverheid.nl, van 23 mei 2012, waaruit volgens hem blijkt dat de levensomstandigheden van kinderen die uit hun familiaal milieu zijn weggehaald, verre van ideaal zijn.

Verzoeker verklaart dat hij er nooit bij stil heeft gestaan dat de Islamitische Beweging mogelijks een illegale organisatie zou kunnen zijn. Bovendien vindt verzoeker dit *“weinig relevant”*, gezien het de islamitische overtuigingen van de vader waren die leiden tot de mishandelingen en diens lidmaatschap van deze organisatie slechts aantoonde dat hij effectief bepaalde geloofsovertuigingen had. Volgens verzoeker heeft de legaliteit of illegaliteit van de Islamitische Beweging evenmin invloed op de zijn beschermingsmogelijkheden.

De vage antwoorden aangaande de vlucht van zijn moeder, wijt verzoeker aan het feit dat hij toen zijn moeder wegging, amper tien jaar oud was. Hij stelt dat het voor een kind van dergelijke leeftijd, moeilijk is om tijd in te schatten, hoe ingrijpend de gebeurtenis ook is, en dat het een onmogelijke opgave is om tien jaar na datum nog een precies uur te kleven op een periode uit de kindertijd.

Dat verzoeker niet precies weet welke vrijheidsstraf op dienstweigering staat, wijt hij aan het feit dat hij de wetteksten nooit geraadpleegd heeft, maar dat hij zich heeft laten leiden *“door algemeenheden die hem werden verteld in zijn land van herkomst, namelijk dat dienstweigeraars een erg strenge straf riskeren”*. Hij legt uit dat hij een tienjarige opsluiting in een kolonie beschouwt als een erg strenge straf en dat hij dit daarom heeft vermeld.

Hij stelt dat hij niet kan informeren naar de actuele stand van zijn problemen omdat hij geen contact meer heeft met zijn moeder en dat hij ook onmogelijk zijn vader, die hij vreest, kan contacteren. Volgens hem heeft dit niets te maken met desinteresse zoals de commissaris-generaal voorhoudt, en bevestigt het daarentegen zijn aangehaalde vrees.

Verzoeker verduidelijkt aangaande zijn verklaringen omtrent door wie en sinds wanneer hij wordt gezocht, dat hij voornamelijk zijn vader vreest en dat zijn vrees ten gevolge van zijn dienstweigering gebaseerd is op informatie die hij kreeg van derden; volgens hem *“hoeft het niet te verbazen dat de verzoeker zijn vrees ten aanzien van zijn vader als de voornaamste reden van zijn vlucht beschouwt”*. Hij legt uit dat men wordt gezocht ingeval men zich op vijftienjarige leeftijd niet aanmeldt en dat er effectieve sancties worden genomen vanaf achttienjarige leeftijd.

De opmerking van de commissaris-generaal over zijn staatsburgerschap is volgens hem *“geheel onredelijk”*, gezien de *“protection officers”* het staatsburgerschap vaak omschrijven als *“het land van waar je afkomstig bent”* en gezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, wijt hij aan het feit dat hij zich al veilig voelde in Frankrijk en dat hij dat land *“slechts als een tussenstop”* beschouwde, gezien hij België als eindbestemming voor ogen had.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt in verband met de problemen die verzoeker kende met betrekking tot zijn streng religieuze vader, vast dat (i) verzoeker verklaarde dat hij nooit een poging heeft ondernomen om de slechte behandeling door zijn vader aan te klagen bij de bevoegde Azerbeidzjaanse instanties (zie het gehoorverslag van 16 oktober 2012, p. 5, 8) en zelfs niet heeft geïnformeerd over wat hij eventueel kon doen om bescherming te krijgen en aldus niet weet of er organisaties zijn die hulp en opvang bieden, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Azerbeidzjan organisaties zijn, zowel gouvernementele als niet-gouvernementele, die zich bezig houden met het verbeteren van het welzijn en de bescherming van kinderen; (ii) verzoeker verklaarde dat zijn vader lid is van de Islamitische Beweging en dat hij door hem onder druk werd gezet om volgens strenge islamitische regels te leven (zie het gehoorverslag, p. 4-5), maar niet zeker wist of dit een legale of illegale organisatie is in Azerbeidzjan; (iii) verzoeker verklaarde dat zijn moeder omwille van de extreem religieuze houding van zijn vader, indertijd het huis ontvluchtte, maar aanvankelijk geen concreet antwoord kon geven wanneer hem gevraagd werd wanneer dit gebeurde en of ze hierna nog contact met hem had tot ze verdween (zie het gehoorverslag, p. 2-3).

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift verweert door te stellen dat hij als minderjarige, niet op de hoogte was van organisaties in zijn land van herkomst die zich bezighielden met het welzijn en de bescherming van kinderen, merkt de Raad op dat verzoeker blijkbaar wel op de hoogte was van de

mogelijkheid tot internationale bescherming en bovendien voldoende initiatiefrijk was om via een verblijf Frankrijk, naar België te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen.

De stelling in het verzoekschrift dat het bestaan van zulke organisaties niet betekent dat deze ook effectieve bescherming kunnen bieden, en zijn citaat uit een artikel van www.rijksoverheid.nl, van 23 mei 2012, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de levensomstandigheden van kinderen die uit hun familiaal milieu zijn weggehaald, niet goed zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, quod non in casu.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker er nooit stil heeft bij gestaan dat de Islamitische Beweging mogelijks een illegale organisatie zou kunnen zijn, dat het de islamitische overtuigingen van de vader waren die leidden tot de mishandelingen en het lidmaatschap van zijn vader van deze organisatie slechts aantoonde dat hij effectief deze overtuigingen had en dat de legaliteit of illegaliteit van de Islamitische Beweging evenmin invloed heeft op de beschermingsmogelijkheden van verzoeker, benadrukt de Raad dat (i) van verzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, quod non in casu, gelet op verzoekers onwetendheid hieromtrent; (ii) indien deze organisatie illegaal zou zijn, dit wel degelijk in aanzienlijke mate verzoekers kans om bescherming in te roepen van de bevoegde Azerbeidzjaanse autoriteiten voor de problemen met zijn vader zou vergroten.

Aangaande verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat hij ten tijde van het vertrek van zijn moeder, amper tien jaar was, waardoor het moeilijk was om tijd in te schatten, hoe ingrijpend de gebeurtenis ook was, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, ook indien die persoon op dat ogenblik nog een kind was.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met zijn streng islamietische vader.

Verzoekers verklaringen omtrent het bestaan van een vrees worden verder tegengesproken door de vaststelling dat hij van 28 januari 2011 in Frankrijk vertoefde vooraleer hij op 25 februari 2011 in België asiel aanvraagde.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven of zijn vrijheid en zijn land om die reden voor een ander land verlaat, mag in redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van zijn onthaalland plaatst.

Het feit dat verzoeker vooraleer naar België te komen, meerdere weken in Frankrijk vertoefde zonder er asiel aan te vragen, relativeert de ernst van de door hem voorgehouden moeilijkheden.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker zich al veilig voelde in Frankrijk en dat land "*slechts als een tussenstop*" naar België beschouwde, wordt niet aanvaard.

Een -voorlopig- "gevoel van veiligheid" is geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten.

De redenen die verzoeker opgaf bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) voor zijn keuze voor België, namelijk dat de Raad van Europa hier gevestigd is en dat de mensenrechten worden gerespecteerd, vormen ook geen dienstige uitleg om zijn talmen te verklaren; de Raad van Europa is trouwens, zoals algemeen bekend, gevestigd in Straatsburg (Frankrijk).

Wat betreft de weigering van verzoeker om zijn legerdienst te vervullen, stelt de Raad vooreerst vast dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 6-7) blijkt dat hij in zijn land van herkomst geen legerdienst wilt doen omdat hij vreest te worden gedood in een oorlog, omdat hij vreest naar de grens met Nagorno-Karabakh te worden gestuurd waar regelmatig soldaten omkomen en omwille van de slechte toestand en behandeling in het leger.

De Raad wijst erop dat een persoon niet valt onder de toepassing van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) wanneer zijn dienstweigering of desertie louter en alleen werden ingegeven door zijn afkeer voor de militaire dienst of vrees voor de strijd en om gedood te worden.

De angst voor de slechte toestand en behandeling in het leger ressorteert op zich evenmin onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad hecht daarenboven geen geloof aan de oprechtheid van zijn verklaringen.

Zo verklaarde verzoeker dat dienstweigeraars volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving worden veroordeeld tot tien jaar opsluiting in een strafkolonie, terwijl uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dienstweigeren er wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal twee jaar.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij de wetteksten nooit geraadpleegd heeft, maar dat hij zich heeft laten leiden "*door algemeenheden die hem werden verteld in zijn land van herkomst, namelijk dat dienstweigeraars een erg strenge straf riskeren*"; hij legt uit dat hij een tienjarige opsluiting beschouwt als een erg strenge straf en dat hij deze daarom heeft vernoemd.

De Raad aanvaardt deze uitleg niet.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zich laten leiden heeft door algemeenheden die hem werden verteld in zijn land van herkomst, bevestigt slechts de oppervlakkigheid van zijn verklaringen.

Zo verzoeker beweert vervolging te vrezen omwille van dienstweigeren, mag redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij weet welke straf hij eventueel hierdoor riskeert; de aangevoerde onwetendheid van verzoeker omtrent de juiste bestraffing van dienstweigeren, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas dienaangaande.

Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal helemaal geen melding van het feit dat hij zich hieromtrent heeft laten leiden "*door algemeenheden die hem werden verteld*", maar verklaarde hij integendeel meermaals dat de wettelijke straf in zijn land van herkomst voor dienstweigeren tien jaar opsluiting is (zie het verhoorverslag, p. 7).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker, gevraagd naar een stand van zaken met betrekking tot de dienstweigeren, verklaarde niet te weten of er een rechtszaak tegen hem is aangespannen en of hij bij verstek werd veroordeeld (zie het verhoorverslag, p. 8).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zich niet kan informeren naar de actuele stand van zijn problemen omdat hij geen contact meer heeft met zijn moeder en onmogelijk zijn vader, die hij vreest, kan contacteren.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging, temeer gezien verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde nog contact te hebben met kameraden via Facebook (zie het verhoorverslag, p. 2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de problemen die verzoeker zou hebben gekend met zijn vader, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt dienaangaande geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De Raad merkt nog op dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij door niemand anders dan zijn vader, wordt gezocht (zie het verhoorverslag, p. 2) en pas bij verdere bevraging verklaarde men zich vóór zijn achttiende jaar bij het militair commissariaat moet laten registreren -in verzoekers geval samen met zijn klasgenoten toen hij vijftien jaar was- en dat men gezocht wordt als men er zich niet heeft aangeboden, terwijl verzoeker later dan weer verklaarde dat het pas is als men 18 jaar oud is dat de KGB sancties zal opleggen voor dienstweigeren en dat hij aldus actueel gezocht wordt in zijn land van herkomst.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij voornamelijk zijn vader vreest en dat zijn vrees ten gevolge van zijn dienstweigeren, gebaseerd is op informatie van derden; hij stelt dat men wordt gezocht als men zich op vijftienjarige leeftijd niet aanmeldt en dat er effectieve sancties worden genomen vanaf achttienjarige leeftijd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hier beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de incoherenties alsnog te vergoelijken.

Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn weigering om zijn legerdienst te vervullen, kunnen deze verklaringen niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE